

ΑΡΙΣΤΟ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ,
 ἔτησίᾳ δραχ. 10, ἑξαμηνίᾳ δραχ. 6.
 Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνίᾳ δραχ. 7.
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίᾳ φράγ. 16, ἑξαμηνίᾳ φράγ. 9.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ,

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λεπ. 40.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μό-
 νον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπι-
 στολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ
 συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος
 καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Η ΑΛΗΘΗΣ ΦΡΟΝΗΣΙΣ.

Οἱ ἐργάται τοῦ ἀπολυτισμοῦ καὶ τῶν προ-
 σωπικῶν Κυβερνήσεων, ἀφοῦ δὲν ἠδυνήθη-
 σαν νὰ κυλιδῶσωσι τὴν ἱστορίαν ἐνὸς τῶν
 σωζομένων ἠρώων τῆς ἑλλ. ἐπαναστάσεως,
 ἀφοῦ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ εὕρωσι κατάλληλον
 διάδοχον, ὅπως ἀσιερώσωσι καὶ ἐξασφαλί-
 σωσι τὸ ἐν ἰσχύει προσωπικὸν Κυβερνητικὸν
 σύστημά των, ἐσταμάτησαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς
 ἐρήμου ἔντρομοι, διστάζοντες, ποίαν ὁδὸν
 νὰ τραπῶσι, φοβούμενοι, μὴ γείνωσι βορὰ
 τοῦ βρυχομένου λέοντος.

Ἐν τῷ μέσῳ τοιαύτης ἀπελπισίας διατε-
 λούντες, ἀγνοοῦσι τί νὰ πράξωσιν· ὅτε μὲν
 ἀναμένουσιν ἐκ Λονδίνου συμβουλὰς, ὧν ἄ-
 νευ δὲν δύνανται νὰ προβῶσιν· ὅτε δὲ συσκέ-
 πτονται καὶ κοινολογοῦσιν, ὅτι μέλλουσι νὰ
 συγκαλέσωσι τὴν Βουλὴν, ἵνα καὶ αὐθις δο-
 κιμάσωσι τὴν τύχην των. Πάντα δὲ ταῦτα
 γίνονται οὐχὶ βεβαίως κατὰ τοὺς Συνταγ-
 ματικὸς Θεσμοὺς, διότι οὗτοι ἐρρίφθησαν
 πρὸ πολλοῦ εἰς τὸ ἀνακτορικὸν ἀρχεῖον,
 οὐχὶ κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ ἔθνους, διότι
 αὕτη περιεφρονήθη καὶ ἀπεδοκιμάσθη, ἀλλὰ

κατὰ τὴν αὐθαίρετον θέλησιν καὶ τὴν ἐπι-
 θυμίαν τῶν συμβούλων.

Ἀπὸ τὸ ἀνοσιούργημα τῆς 30 Νεβρίου τὰ
 πάντα μετεχειρίσθησαν, ἵνα μὴ ἐγκαταλεί-
 ψωσι τὸ καταχθόνιον αὐτῶν ἔργον· τὰ πάν-
 τα μετῆλθον, ὅπως δελεάσωσι γνησίους καὶ
 εὐσυνειδήτου τινας ἀντιπροσώπους· ἐζήτη-
 σαν διὰ τοῦ ἀπεσταλμένου τὴν συνδρομὴν
 τῶν ξένων, ἔσπευσαν εἰς τὰς οἰκίας τῶν
 ἀγρόων καὶ τῶν γεγηρακότων, διέδιδον καὶ
 ἑκάστην τὴν πῶσιν τοῦ ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν
 αὐτῶν βραχιόνων ἐρειδομένου Ὑπουργείου,
 ὅπως καθησυχάσωσι τὸ ἔθνος, καὶ πλείστα
 ἄλλα μηχανήματα μετῆλθον, ἀλλ' οὐδὲν
 ἠδυνήθησαν νὰ κατορθώσωσιν· ἐδέησε λοι-
 πὸν, ἵνα ἔλθῃ νέον ἐκ Λονδίνου συμβουλι-
 κὸν τηλεγράφημα, δι' οὗ διετάσσονται, ἵνα
 προσκαλέσωσιν ἐκ νέου τὴν Βουλὴν καὶ κά-
 μωσι νέα πειράματα. Μέχρι τοῦ σημείου
 τούτου ἔχει φθάσει ἡ τραγικοκωμικὴ παρά-
 στασις τοῦ παιζομένου δράματος· ὅποσαι
 καὶ ὁποῖαι τραγικοκωμικαὶ παραστάσεις μέλ-
 λουσιν εἰσεῖτι νὰ παρασθῶσι, δὲν δυνάμεθα
 ὀριστικῶς νὰ εἴπωμεν· ἀλλ' ἐκ τῶν μέχρι
 τοῦδε δυνάμεθα ἀδιστακτικῶς νὰ συμπερανί-

μεν, ὅτι αἱ παρασταθῆσόμεναι ἔσονται τρα-
 γικώτεραι.

Τοιαῦτα λοιπὸν μέχρι τοῦδε διέπραξαν
 καὶ τοιαῦτα ἐξακολουθοῦσι πράττοντες· ἀπὸ
 τὸ ἐν εἰς τὸ ἕτερον μεταβαίνουσιν ἐγκλημα-
 τὰ ἀπὸ τὸ ἐν εἰς τὸ ἕτερον ἀνοσιούργημα. Πάν-
 τα δὲ ταῦτα τελοῦνται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν
 πάντων καὶ οὐδόλως αἰδοῦνται, διότι τὸ
 προσωπεῖον ἐσχίσθη καὶ ὁ κύβος ἐρρίφθη
 ἀπὸ τῆς 30 Νεβρίου. Δὲν ἔχουσι πλέον ἀνάγκη
 ν' ἀκούσωσι τὴν φωνὴν τοῦ ἔθνους, ἀλ-
 λά τὴν συμβουλὴν ἐνὸς μόνου, τὴν συμβου-
 λὴν τοῦ ἐν Λονδίῳ ἀπεσταλμένου. Ἐν αὐ-
 τῷ κείνται οἱ Νόμοι, ἐν αὐτῷ ἡ σωτηρία
 τῆς Πατρίδος! ἐνώπιον τῆς συμβουλῆς καὶ
 ἀταταγῆς αὐτοῦ πάντες ὑποχωροῦσι, πάντες
 κλίνουσι γόνυ. Οὐδεὶς πλέον προσέχει εἰς
 τοὺς Συνταγματικὸς Θεσμοὺς, διότι κείν-
 ται νεκροί· οὐδεὶς προσηλόνει τὰ ὦτα εἰς
 τὴν φωνὴν τοῦ ἔθνους, διότι κατεδικάσθη
 πρὸ πολλοῦ εἰς σιωπὴν καὶ δουλικὴν ὑπα-
 κοήν, ἀλλὰ πάντες σπεύδουσι νὰ μάθωσιν,
 ὅποιας διαταγὰς ἐμπεριέχουσι τὰ συμβολικὰ
 γράμματα, πάντες τρέχουσι ν' ἀκούσωσιν,
 ὅποια συμβουλαὶ ἀρτίχθησαν ἐκ Λονδίνου!

Κ Η Π Ο Σ

Η ΔΕΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΟΠΕΛΙΩΝ.

Πιστὰ κοπέλια ποῦσθε ὡς τῶρ' ἀπληπισμένα,
 Κι' ὡς ποντικοὶ ἔς τῆς τρύπαις, σ' ἀχούρια κεκριμμένα,
 Ἐλάτε νῦν ἐμπρὸς μου καὶ ἀσχεπῆ σταθεῖτε,
 Κι' ὄλα μὲ τὴν καρδιά σας, βουβά μου, δεηθεῖτε,
 Ἐστὸν μέγαν μας προστάτην, ἔς τὸν Μαμονᾶν τὸν μόνον,
 Νὰ σπεῖρῃ ἔς τοὺς ἐχθρούς μας διχόνοιαν καὶ φθόνον!.

Ἐλάτε, γονατεῖστε ἐδῶ, ὡσὰν τοὺς φλάρους,
 Καὶ ψάλτε ὡς τῆς Πλάκας τοὺς ξακουστοὺς γαιθάρους,
 Ἄρμονικὰ, ὦραϊα, νὰ συκινῆσ' ἐκεῖνον,
 Ἴσως καὶ στείλ' ἐκεῖνους δεμένους εἰς τὴν Τῆνον,
 Κι' οὕτω ἀπαλλαχθοῦμε ἀπὸ τοὺς διαβόλους,
 Ποῦ ζωντανοὺς γυρεύουν νὰ μᾶς σπαράξουν ὄλους...

Γαμβρέ μου κύρ Βασίλη, σοφώτατο παιδί μου!
 Ψυχούλά μου, καρδιά μου, νὰ ἔχῃς τὴν εὐχὴ μου,
 Γονάτισε σὺ πρῶτα καὶ σήκωσε τὰ χέρια,
 Καὶ μὲ τὴ δέησί σου, ὡς μὲ φονιά μαχαίρια,
 Θανάτωσε ἐκείνους ὅπου τὴν Ἐξουσίαν
 Γυρεύουν νὰ μᾶς πάρουν καὶ τώρα μ' ἀπιστίαν!..

Γενναῖε Ἀχαρνᾶνε, κορῶνα τῶν ἀνδρείων!
 Στολίδι τῶν τυράνων, καύχημα τῶν δολίων·
 Σήκω τὴν μιά σου χέρα καὶ μὲ φωνὴν μεγάλην,
 Δεῖξου εἰς ἐκεῖνον νὰ μᾶς βοηθήσῃ πάλιν
 Νὰ τρίψωμεν τὴν μούρην ἐκείνων τῶν ἀθλίων,
 Τῶν τέκνων τῆς Δουλείας! καὶ πάντων τῶν δημίων!.

Καὶ σὺ, χονδρέ μου Γιάννη, τῆς Σπάρτης παλληγάρη,
 Ποῦ σὲ θαυμάζουν ὄλοι ὡς μέγαν μακελάρη,
 Καὶ σ' ἀγαπᾷ κ' ἐκεῖνος, ὁ μόνος μας προστάτης,
 Ὡς ἄνθρωπον τῆς πλάνης, ὡς τέκνον τῆς ἀπάτης!
 Γονάτισε, χρυσέ μου, καὶ μ' ὄλην τὴν ψυχὴ σου,
 Ὅ,τι ἐπιθυμοῦμεν ἔς τὸν Μαμονᾶν δεῖξου...

Ἀπέναντι τῆς οἰκτρῆς καὶ ἀπελπιστικῆς ταύτης καταστάσεως πάντες διατελοῦμεν ἄπλοϊ θεαταί! οὐδὲν ἄλλο πράττομεν, εἰμὴ νὰ υφίσταμεθα φελλαχικῶς καθ' ἑκάστην βραψίματα, νὰ υποβληθῶμεν μετὰ χριστιανικῆς ὑπομονῆς τὰ κολαφίματα καὶ νὰ συγχωρῶμεν ἐπανειλημμένως τὰ κατὰ τῶν συσταγματικῶν θεσμῶν ἀνοσιουργήματά των, οὐδόλως διανοοῦμενοι νὰ θέσωμεν φραγμὸν εἰς τὸν γέφυρρον τῶν ἀλλεπάλληλων αὐτῶν ἐγκλημάτων. Κατελιημένοι ὑπὸ τῆς δειλίας καὶ τῆς πολιτικῆς ἀτολμίας, νομίζομεν ὅτι οἱ ἐργάται τοῦ ἀπολυτισμοῦ θὰ μᾶς σεβασθῶσι καὶ ὄθ' ἀπεύσῃσι νὰ παραδώσωσιν ἡμῖν ἀμαχητὶ τὰ ὄπλα διὰ τοῦτο περιοριζόμεθα μόνον εἰς σκιαμαχίας, εἰς λόγους κενούς, εἰς συμβουλὰς καὶ προτροπὰς, νομίζοντες ὅτι θὰ δυνηθῶμεν νὰ φέρωμεν εἰς συναίσθησιν καρδίας πεπορωμένας καὶ διεφθαρμένας.

Τὴν ἀνόητον καὶ δειλὴν ταύτην πορείαν ἀπὸ ἐπταετίας μετήλομεν, τί κατορθώσαμεν; Ἀπὸ ἐπταετίας μετεχειρίσθημεν τὴν χριστιανικὴν καὶ ἀβρόφρονα γλώσσαν, τὰς συμβουλὰς καὶ προτροπὰς, κατὰ τί συνετίσθησαν; Κατὰ τί μετεβλήθησαν ἡ ἰδιοτέλεια, ὁ ἐγωισμὸς καὶ τὰ μυσαρὰ αὐτῶν πάθη; Δὲν ἐγένοντο θρασύτεροι; Δὲν ὑπέστη τὸ ἔθνος μεγαλειτέρα δεινὰ; Δὲν κατεπατήθησαν ἀνιερώτερον οἱ συνταγματικοὶ θεσμοὶ καὶ δὲν περιεφρονήθη ἀστυδίως ἡ φωνὴ τοῦ ἔθνους;

Ἡ φρόνησις ἀπαιτεῖ τῶντι νὰ διατηρήσωμεν τὴν τάξιν καὶ τὴν ἡσυχίαν· ἀλλ' ἡ τάξις καὶ ἡ ἡσυχία δὲν ἐπιτυγχάνεται, εἰμὴ διὰ τῆς εὐλιχρινῆς ἐφαρμογῆς τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος· ἀλλ' ὅταν τοῦτο ἐπαύσε νὰ ἐφαρμόζεται ὅταν ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν δὲν λειτουργῶσιν οἱ συνταγματικοὶ θεσμοί, παρὰ ἢ ἀυθαίρετος θέλησις τῶν συμβούλων τοῦ Στέμματος, πῶς δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν τὴν τάξιν καὶ τὴν ἡσυχίαν, τὴν πρόοδον καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος, ὅταν τηρῶμεν νεκρὰν σιγὴν καὶ δὲν ζητῶμεν, ὅπως ἐν ὁμοίαις περιστάσει νὰ κανονίσωμεν τὴν προσκόπτουσαν συνταγματικὴν

χανὴν, αἰρόντες πᾶν πρόσκομμα καὶ ῥίπτοντες αὐτὸ πέραν τῶν ἑλλήνων ὁρίων;

Ἡ ἀληθὴς λοιπὸν φρόνησις ἀπαιτεῖ ν' ἀλλάξωμεν πορείαν, ἀφοῦ δι' αὐτῆς οὐδὲν ἄλλο μέχρι τοῦδε κατορθώσαμεν, παρὰ νὰ δυσχεράνωμεν τὴν θέσιν ἡμῶν καὶ νὰ καταστήσωμεν αὐτοὺς θρασυτέρους, καὶ νὰ ζητήσωμεν ἀνδρικῶς καὶ δι' ὄλων τῶν νομίμων μέσων τὴν εὐλιχρινὴν ἐφαρμογὴν τοῦ συντάγματος. Ἡ ἀληθὴς φρόνησις ὑπαγορεύει ἡμῖν νὰ μὴ ἐπιτρέπωμεν νὰ διαπράττωνται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς ἡμετέρας γῶρας τοιαῦτα ἀνοσιουργήματα· τὸ συμφέρον τῆς Πατρίδος ἀπαιτεῖ δούλικὸν νὰ μὴ ἐξακολουθῶμεν ἀνεγόμενοι δουλικῶς τὴν καταπάτησιν τῶν ἐλευθέρων τοῦ ἔθνους θεσμῶν, διότι διὰ τῆς τοιαύτης ἀνοχῆς μᾶς οὐδὲν ἄλλο θέλομεν κατορθῶσαι, εἰμὴ νὰ ἐνταξιάσωμεν τὰς ἐλευθερίας, ἅς οἱ πατέρες ἡμῶν κατέλιπον διὰ πολλῶν θυσιῶν καὶ αἱμάτων καὶ νὰ κυλιδῶμεν τὴν ἐνδοξον τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους ἱστορίαν.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἡ Κυβέρνησις τῶν συμβούλων τοῦ Στέμματος, ἥτις ἀπὸ πολλοῦ πνέει τὰ λοιπίσια, δὲν ἐξέπνευσεν εἰσέτι, διότι νέα φάρμακα σαλέντα ἐκ Λονδίνου παρέσθον αὐτῇ προσκαίρους τινὰς δυνάμεις. Ἐσάλησαν προσέτι διαταγαί, ἵνα συγκαλέσῃ τὴν Βουλὴν καὶ δοκιμάσῃ αὐτὴς τὴν τύχην των· ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις ἀισθανομένη τὰς ἐαυτῆς δυνάμεις ἀσθενεῖς δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ προβῇ εἰς τὸ πείραμα τοῦτο. Τοιαῦτα καθ' ἑκάστην κοινολογοῦνται. Ποίαν δὲ ἐπὶ τέλος θὰ τραπῶσιν ὁδὸν, μόνον ὁ ἐν Λονδίῳ ἀρχισύμβουλος τὸ γινώσκει.

Τέλος πάντων, φίλτατοι ἀναγιῶσαι, δὲν δυνάμεθα οὐδὲν θετικὸν νὰ πᾶς ἀνακινώσωμεν σήμερον, διότι τὸ αὐλικὸν μαντεῖον μεταχειρίζεται γλώσσαν συμβολικὴν καὶ αἰνιγματώδη, ἣν οἱ νεώτεροι Ἕλληνας δὲν δύνανται εὐκόλως νὰ τὴν ἐννοήσωσι καὶ νὰ τὴν ἐξηγήσωσι, καὶ διὰ τοῦτο οἱ δυστυχεῖς

διὰ συμπερασμάτων καὶ εἰκασίῶν προσπαθοῦσι νὰ ἐξεέλθωσι τῆς πλάνης των· διότι ἢ ἐν τῷ αὐλικῷ μαντεῖῳ ἴερεια εἶνε τοσοῦτον ἰδιότροπος καὶ ἀπότομος, ὥστε εἰς τοὺς προσερχομένους καὶ ζητοῦντας ὀριστικὴν τινα λύσιν τῆς ἀμφιβόλου καὶ ἀπελπιστικῆς ταύτης καταστάσεως, αὐτὴ εἰς ἀπάντησιν διηλεῖ περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων, ὅτε μὲν ἀποτόμως, ὅτε δὲ εἰρωνικῶς. Ἀπαιτεῖται ὅθεν νέος Ἀλέξανδρος, ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὸ Μαντεῖον καὶ διὰ τῆς βίας φέρῃ τὸ ποθούμενον ἀποτελεσμα.

Καὶ ἡ ἀναίδεια καὶ ἡ μωρία ἔχουσι ὅρια· ἀλλ' ἡ ἀναίδεια τινῶν ἐφημερίδων ὑποστηρίζουσιν τοὺς ἀνθρώπους τῆς 8ης Ἰουλίου 1872 ὑπερέβη πᾶν ὄριον· διότι, ἐνῶ αἱ πληγαί, ἅς ἠνέφεξεν τὸ ἐπάρατον ἐκεῖνο ἔτος κατὰ τῆς Πατρίδος, ὑφίστανται ἐνῶ τὰ ἰδιωτικὰ βαλάντια ἐκκενωθέντα ἐκπέμπουσιν ἀπελπιστικὴν φωνὴν· ἐνῶ οἱ ταπεινοὶ φιλιππικοὶ ὑπὲρ τῶν αὐλικῶν, τῆς καταγρήσεως τῶν προνομίων καὶ τῶν προσωπικῶν Κυβερνήσεων διατελοῦσιν ἔναυλοι εἰς τὰ ὦτα ἡμῶν, αὐταί, ὑπολαμβάνουσιν, φαίνεται, τὸν ἑλληνικὸν λαόν, ὡς φελλαχικὸν καὶ ἐκ λήθης πάσχοντα, ἐκπέμπουσιν θυμιάματα ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων τούτων, νομίζουσι, ὅτι θὰ δυνηθῶσιν ἐν ταῖς παρούσαις δειναῖς περιστάσει νὰ ἐξαγνίσωσιν αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς παρουσιάσωσιν αὐτῆς ὡς σωτήρας! Ἄλλ' ἀγνοοῦσιν οἱ ταλαίπωροι ὅτι ὁ καιρὸς τῶν ἀπαρηλείων καὶ τῶν ἀνασθημάτων παρήλθε πλέον, τὰ δὲ κατὰ τῆς Πατρίδος ἀμαρτήματα τῶν πολιτευομένων δὲν λησμονοῦνται εὐκόλως.

Μέχρι τοῦδε εἶχομεν ἀκλόνητον πεποιθήσιν περὶ τῆς ἐπιρροῆς καὶ ἰσχύος τοῦ ἐν Ζακύνθῳ κόμματος τοῦ κ. Λομβάρδου, ἢ δὲ κωμικοτραγικῆς παράστασις τῶν πλαστῶν βουλευτῶν τῆς Ζακυνθιακῆς πεντάδος κατὰ τὰς ἐξελέξεις, καὶ τοὶ ἐπιτυχῆς, δὲν ἠδυνήθη νὰ μᾶς κλονίσῃ τὴν πεποίθησιν· ἦδη δὲ ἰδόντες ἐν τῷ «Χρόνῳ» ὅτι ἀπεσκήρτησεν ἐκ τοῦ Λομβαρδιακοῦ κόμματος Διονυσίου Κασσιμάτης, ἐπέισθημεν ὅτι τὸ κόμμα τοῦτο ἀπώλεσε πλέον τὴν ἰσχύν του! Ἀν

δὲ ὑπάρχωσι καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι δὲν ἀμφιβάλλομεν ποσῶς ὅτι θὰ σπεύσωσι νὰ γνωρίσωσι τοὺς περιφρήτους τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος ἠθοποιούς τῆς Ζακυνθιακῆς πεντάδος, οἵτινες ἐν Ἀθήναις ἄφρασαν τὰς καλλιτέρας ἀναμνήσεις διὰ τὰς ὠραίας παραστάσεις των καὶ ἐγίνοντο ὅπου καὶ ἂν ἐσεραγίζοντο ὑποδεκτοὶ διὰ γλυκυσμάτων συριγμῶν.

Περὶ ὅσων κατὰ τῆς, πολυθρullήτου καταστάσεως, Ἀστυνομίας ἐλέγγομεν πιστεύομεν ὅτι δὲν ἀμφεβάλλον οἱ ἀναγνώτται ἡμῶν, διότι καὶ αὐτὸς ὁ «Λαὸς» τοῦ Λογιωτατίδου, ὅστις εἶνε τὸ βδελυρὸν στόμα τῆς Καμαρῖλλας καὶ τὸ σαθρὸν τοῦ ὑπουργείου στήριγμα δὲν διαστᾶει νὰ καταγγείλῃ τὰς αὐθαιρεσίας καὶ τὰ νέου εἶδους ἀπηνή βασιανστήρια αὐτῆς. Τὰ ἄστυν. λοιπὸν ὄργανα οὐδὲν ἄλλο πράττουσιν, εἰμὴ νὰ ξυλλίξωσι καὶ κλείωσιν εἰς τὰ σκοτεινὰ καὶ δεισιώδη ὑπόγεια τοὺς ζητοῦντας τὸ δίκαιόν των, καὶ νὰ συλλαμβάνωσι καὶ τυραννῶσι πολλοὺς ἐντίμους καὶ ἀθώους πολίτας, ἵνα ἐπιδεικνύονται τῇ κοινῶνίᾳ καὶ τοῖς προϊσταμένοις αὐτῶν, ὅτι εἰσὶν ἀξιότιμοι ἀνωτέρας ἀμοιβῆς καὶ τῆς τιμῆς. Ἐὰν δὲ δὲν ὑπῆρχεν ἡ εὐτυνεϊδήςια τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν, ὥστε νὰ θέτῃ φραγμὸν εἰς τὴν ἀστυνομικὴν ταύτην θηρωδίαν καὶ ἀκολασίαν, δὲν ἤξεύρομεν εἰς ποῖον σημεῖον ἠθέλαμεν φθάσει.

Ὁ ἄρτος, ὅστις πωλεῖται κατὰ τὴν συνοικίαν τοῦ Γ' ἀστυνομικοῦ τμήματος εἶνε ἀθλιέστατος· ὁ δὲ ὑπαστνόμος τοῦ τμήματος τοῦτο καταγινόμενος εἰς σπουδαία ἀστυνομ. ἀντικείμενα, παραβλέπει τοὺς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ πωλουμένους ἄρτους. Ἄς ἔχῃσι λοιπὸν ὑπομονὴν οἱ τὴν συνοικίαν ταύτην κατοικοῦντες καὶ μετ' οὐ πολὺ θὰ φάγωσιν ἄριστον κριθινὸν ἄρτον.

Μετὰ μεγάλης ἡμῶν ἐκπλήξεως εἶδομεν προχθές, ὅτι ὁ ἐν τῷ ἐνταῦθα Εἰρηνοδικεῖῳ τῆς Νοτίου πλευρᾶς Εἰρηνοδίκης, παραγνωρίσας τὸ καθήκον του καὶ ἐγκαταλίπων τὴν δικαστικὴν αὐτοῦ θέσιν, ἐγένετο συνήγορος τοῦ ἀντιδικίου μᾶς Ὄρφανίδου, φοβηθεὶς, φαίνεται, τὸν ὄγκον του, οὐ μόνον πασιφάνως ἐμερολήπτει ὑπὲρ αὐτοῦ,

ἀλλὰ καὶ φράσεις ἀπρεπεῖς ἐξήνεγκε, κινήσας τὴν ἀγανάκτησιν πάντων. Ἡμεῖς μέχρι τοῦδε ἐνομιζάμεν, ὅτι οἱ Εἰρηνοδίκαι εἰσὶν ἐντεταλμένοι, ὅπως ἀμερολήπτως ἀπονέμωσι τὴν δικαιοσύνην, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ συνηγορῶσιν, ἐκτός ἂν ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, συνεπέξ τῶν σοφῶν δικανικῶν γνώσεών του, ἐξέδωκε κάμμιαν ἐγκύκλιον, δι' ἧς ἐπέτρεψε τοῖς Εἰρηνοδίκαις, ὅπως συνηγορῶσιν ὑπὲρ τῶν φίλων των. Ἀναμένομεν τὴν ἐκδοσὴν τῆς ἀποφάσεως καὶ τότε θὰ κρίνωμεν, ἂν αἱ ὑπόνοια ἡμῶν περὶ τῆς ἀξιωματέπου μεροληψίας τοῦ εἰρημένου Εἰρηνοδίκου εἰσὶ βάσιμοι ἢ οὐ· ὅτε καὶ θὰ ἐπαυθῶμεν.

Ὁ αὐλικὸς κώδων προαναγγέλλει μετ' ἐπιτάσεως τὴν τροποποίησιν τοῦ συντάγματος· ὁ ἀποτρόπαιος αὐτοῦ ἦχος ἐπροξένησεν ἀλγεινὴν ἐντύπωσιν. Ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ πολιτικοὶ του, βλέποντες τοὺς ἐργάτας τοῦ ἀπολυτισμοῦ ὀδηγοῦντας τὴν Πατρίδα εἰς τὸν βάραιρον, ἐσάρωσαν τὰς χεῖρας, ἀναμένοτες ἀνωθεν τὸν ἀγγελῶν Κυρίου, ἵνα σπύσῃ καὶ σώσῃ αὐτὴν, ὅπως οἱ τελευταῖοι Βυζαντινοὶ κατὰ τὴν εἰς Κωνσταν[πολιν] εἰσβολὴν τοῦ Μωάμεθ.

Τῷ κ. Ἰωάννῃ Ζέπῳ μετερχομένῳ πρὸ τίνος καιροῦ τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα ἐν τῷ Πρωτοδικεῖῳ Ἀθηνῶν ἦδη τῷ ἐπετράθη νὰ μετερχῆται τοῦτο καὶ ἐν τῷ Ἐφετείῳ. Συγγαίροντες ὅθεν τὸν κ. Ζέπον, προτρέπομεν τοὺς ἔχοντας ὑποθέσεις νὰ τῷ ἀναθέσωσιν αὐτὰς καὶ ἐστώσαν βέβαιοι περὶ τῆς αἰσίας αὐτῶν διεξαγωγῆς, ἢ ἡ δραστηριότης καὶ ἱκανότης του ἐγγυῶνται.

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν διὰ δημοσιότητος τῆς δημοσιευθείσης διὰ πολλῶν ἐφημερίδων ἢ Ναυτικῆς Τράπεζα «Ἀλικυῶν», ἐπαξίως εἶδε ὅτι ἐκδίδει χιλίας εἰς μετοχὰς ἐπὶ τῇ ἀρχικῇ ἀξίᾳ αὐτῶν δραχ. 200, εἰς ἅς προστίθενται καὶ εἴς ὡς κεκτρημένοι ἀποθεματικὸν κεφάλαιον, τὸ ὅλον δραχ. 206 ἐκάστη μετοχῇ. Ἡ ἐγγραφή ἤρξατο ἀπὸ τῆς 20 τοῦ Ἰσταμένου καὶ λήγει τὴν 30 τοῦ ἰδίου μηνός· θέλει δὲ καλυφθῆ, διότι ὡς ἐκ τοῦ

προηγουμένου ἰσολογισμοῦ τῆς ἀπεδείχθη, ἡ συνετὴ πορεία ἦν ὁ κ. Νάξος ἀκολουθεῖ, παρέχει ἀσφαλεῖς ἐγγυήσεις.

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Τριπόλεως, ὅτι μεγάλη παραλυσιὰ ἐκεῖ ἐπικρατεῖ· νυκτοκλοπαὶ καὶ τὰ τοιαῦτα ἐνεργούντα ὑπ' αὐτῶν τῶν ἄστυνομ. ὀργάνων, ἀδιαφοροῦντος τοῦ Δημάρχου καὶ τῆς φίλα φρονούσης διοικητικῆς ἀρχῆς· ἐκτός τῶν ἄλλων ἐκλείψαν καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως Γκολφινοπούλου δέκα γάλους, χωρὶς διόλου ὡς εἰσαγγελεὺς νὰ τολμήσῃ ν' ἀνακαλύψῃ αὐτούς. Ἡ τοιαύτη κατάστασις εἶνε πρωτοφανὴς εἰς τὴν Τρίπολιν. Ἄλλ' οἱ Ἀρκάδιοι μὴ παραξενώωνται διὰ ταῦτα, διότι τὸ τοιοῦτον νόσημα παντοῦ ἐπικρατεῖ καὶ θὰ ἐκλείψῃ, ἀμα ἐκλείψῃ καὶ ἡ προϊσταμένη Κυβέρνησις καὶ ἐν γένει τὸ αὐθαίρετον προσωπικὸν σύστημα, ὅπερ ἀπὸ πολλοῦ λυμαίνεται ἀπαταν τὴν Ἑλλάδα.

Ἐκτός τῶν ἐξῆς ὀλίγων ἐξωτερικῶν εἰδήσεων οὐδεμίαν ἔχομεν μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης νεωτέραν καὶ ἀξίαν λόγου.

Μετὰ τὴν σφοδρὰν συζήτησιν, καθ' ἣν πολλοὶ ῥήτορες ὠμίλησαν, ἡ γαλλικὴ ἐθνοσυνέλευσις ἀπέκρουσε τὴν τροποποίησιν τῆς ἀριστερᾶς, δι' ἧς ἐζητεῖτο ἡ ἀνακήρυξις τῆς Δημοκρατίας. Αἱ ἀριστεραὶ μερίδες θὰ ἐπαυθῶσιν τὸν ὑπὲρ τῆς διαλύσεως τῆς ἐθνοσυνελεύσεως ἀγῶνα. — Πολλοὶ συμπλοκαὶ ἔλαβον χώραν εἰς τὰς ἀρκτῶνας ἐπαρχίας τῆς Ἰσπανίας. Οἱ Ἀλφονσισταὶ ἀπώθησαν ἐκ πολλῶν θέσεων τοὺς Καρολιστάς, ἅς κατέλαβον ἀμέσως, φωνάζοντες, «Ζῆτω ὁ Βασιλεὺς».

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Εἰδοποιούμεν τοὺς ἀναγιῶσας ἡμῶν, ὅτι προσεγῶς θέλομεν ἐκδίδει καὶ Παράρτημα τοῦ «Ἀριστοφάνους» κατὰ πᾶσαν Τετάρτην εἰς σχῆμα μικρότερον, ἐμπεριέχον τὸ πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν κάτοπτρον εἰς γλώσσῃ ἀπλήν, πολλῆς δὲ καὶ μετὰ γελοιογραφίας. Τὸ Παράρτημα τοῦτο θέλει στέλλεσθαι δωρεὰν εἰς τοὺς προπληρόντας τὴν συνδρομὴν τοῦ «Ἀριστοφάνους».

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Πολλοὶ οἰκογένειαι καταμαστίζονται ὑπὸ μεγάλης ἐνδείας σκοπὸν ἔχουσι νὰ ἀποτανοῦν εἰς τοὺς ἐνταῦθα γὰλλίους ἠθοποιούς, ὅπως ἀφιερῶσωσιν ὑπὲρ αὐτῶν τὸ εἰσπραθηρόμενον ποσὸν παραστάσεως τιμῶν. Ἡμεῖς συμβουλεύομεν τὰς πτωχὰς ταύτας οἰκογενείας νὰ ἀποτανοῦν εἰς τοὺς ἠθοποιούς τῆς Ζακυνθιακῆς πεντάδος, οἵτινες εἰσὶ τὸσον περίφημοι, ὥστε μίαν καὶ μόνην ἐσπέραν ἂν ἀφιερῶσωσιν ὑπὲρ αὐτῶν θὰ εἰσπράξῃσι μέγα χρηματικὸν ποσόν.

Ἡμέραν τινὰ διέταξεν ὁ ἱππότης τῆς «Ἐφημερίδος» τὸν συντάκτην αὐτῆς ἐν τῷ κολλήσῃ τὸ κολλάρων του ὁ δὲ τῶν ψευδῶν εἰδήσεων συντάκτης τῷ εἶπε: «πῶς θέλεις νὰ σοῦ τὸν κολλήσῃ, ὄρθον ἢ κεκλιμένον;» ὁ δὲ τῷ ἀπήτησεν, «ὅπως καθίσταται ἀρεστότερος» καὶ κατὰ τοὺς δύο τρόπους, τῷ ἀναπήτησεν ὁ χαριτωμένος συντάκτης, καθίστασαι ἀρεστός. Τότε λοιπὸν, τῷ εἶπεν

Παιδάκι τῆς πασέτας, καλέ μου Δελγηριάννη,
Ἔλα καὶ σὺ ἐμπρός μου, μικρούτσικο χαϊβάνι,
Ἔλα νὰ γονατίσης κι' ἀπὸ καρδιάς νὰ κλάψης,
Καὶ μὲ τὴ δέησί σου φωτιά ἴσως ἀνάψης,
Καὶ κάψης τοὺς ἐχθρούς μας, τοῦ ἔθνους τοὺς προδότας!
Κ' ἐμᾶς διαφυλάξῃς τοὺς δυνῶς πατριώτας!!!

Τριγγέτα! τί προσμένεις; ἔλα καὶ σὺ ταχέως
Ἔδω εἰς τὸν βωμόν μας καὶ κλάψε ὡς ἔβρατος,
Φώναξε ὡς ἐκεῖνος, τὰ στήθη τέλος κτύπα,
Γιατί... ἄγ, τὸ προβλέπω... τὸ λέγ' ὅτι προεῖπα...
Ὁ Μαμονᾶς ὁ μόνος προστάτης νὰ μᾶς βλέπῃ
Βαρῆθ... θὰ μᾶς στελεῖῃ ἐκεῖ ὅπου μᾶς πρέπει...

Ἔλα καὶ σὺ Ἀλέκο, μὴν ἦσαι γολιασμένος,
Μὴν κἀνγῆς τώρα νάξια, σὺ ὁ ἀγαπημένος,
Σὺ ὅπου τὸ μαργαρίκι τοῦ κοπαδιοῦ μου χρόνια
Κρατεῖς... ἔλα δέησου πρὶν ὄλους μὲ λεμόνια
Μᾶς πάρουν οἱ ἐχθροὶ μας, καὶ τότε... συμφορὰ μας!
Τὰ χάσουμε γιὰ πάντα ὄλα τὰ ὄνειρά μας...

Δουζίνα, πιστὲ δούλε, φώναξε τὰ βουβά μας,
Νὰ ἔλθουν νῦν ἐμπρός μου νὰ ἴδωσ' τὰ βᾶσανά μας...
Νὰ κλάψουν, νὰ θρηνήσουν, γιὰ ἡμᾶς νὰ δεηθοῦνε,
Εἶνε τὸ μόνον μέσον μαζὶ μας νὰ σωθοῦνε...
Φώναξε λοιπὸν γόντζα, μεγάλε νοικοκύρη!
Δεήσου δικηγῶρε, πρὸς χάριν τοῦ ἀργύρη!...

Ἦ τὴν πλάτη μου ὡς μοῦτσου, κοπέλια, ἀναβείτε,
Ἦ τὴν φέσα μου ἐμπάτε καὶ σταυροκοπηθεῖτε,
Φωνάζετε μαζὶ μου μὲ ὄλα τὰ πλεμόνια,
Κ' εἶπέτε πῶς ἀνάγκη εἶνε νὰ μείνω χρόνια,
Ἔγω 'ς τὴν Ἐξουσία μὲ τὰ πιστὰ βουβά μου,
Ἦ ἄλλως Ὁ ἀνατρέψω τὸ πᾶν 'ς τὰ γήρατά μου!.

Κλαίετε ἄρα νύκτα, ἴσως μᾶς ελεήσῃ
Ὁ μέγας μας προστάτης, καὶ τέλος ἀφανίσῃ
Τοὺς σκύλους τοὺς ἐχθρούς μας, καὶ οὕτω πιά σωθῶμε...
Ἦ, κλάψτε... δεηθεῖτε... 'ς τὴν φουρκα νὰ ἰδοῦμε
Ἦλους τοὺς ἐθνοκτόνους! πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν!
Τῆς δυστυχῆς Ἑλλάδος, ἀμήν, ἀμήν, ἀμήν!...

ΜΟΥΣΕΙΟΝ.

Ἡ οἰκονομία εἶε ἡ μήτηρ τῆς ἀνεξαρτησίας, τῆς ἐλευθερίας καὶ αὐταρχίας, ἡ ὠραιότερα ἀδελφὴ τῆς ἐγκρατείας, τῆς ἐνδύσεως καὶ τῆς ὑγείας· ἢ δὲ ἀσυνεία ὁ ἀπηνή καὶ πονηρὸς δαίμων, ὅστις καθίστησι βαθμηδὸν τοὺς ὀπαδοὺς αὐτῆς ὑποχειρίους καὶ ὀφειλέτας.

Ἡ ἀγάπη ἐστὶ πρᾶγμα ἀνέκφραστον, εἰς τόμος ἐν μὲν λέξει· εἰς ὠκεανὸς εἰς ἐν δάκρυ· εἰς ἀνεμοστρόβυλος εἰς ἕνα ἀναστεναγμόν. Πᾶσα εὐδαιμονία τοῦ ἀνθρώπου οἰκεῖ ἐν τῇ λέξει ταύτῃ. Ἡ ἀγάπη εἶνε ἡ ὑπαρξίς καὶ ἡ συντήρησις τῆς κοινῶνίας.

Ἡ ἱστορία εἶνε μυθιστορία τὴν ὅποιαν πιστεύουσιν, καὶ ἡ μυθιστορία εἶνε ἱστορία τὴν ὅποιαν δὲν πιστεύουσιν.

Ποσάκις ἡ καρδιά ἡμῶν παλαίει μὲ τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματα μας καὶ ποσάκις πάλιν γελᾷ δημοσίως μὲ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια τὴν ἔκαμαν νὰ χύσῃ δάκρυα ἐν τῷ κρυπτῷ.

Ἡ ταπεινοφροσύνη ὁμοιάζει τὸ ἶον, ὅπερ χαμηλότερον μὲν, εὐωδέστερον δὲ τῶν ἀνθέων τυγχάνει.

Δύω εἰσὶν οἱ τρόποι τῆς κτήσεως τῆς ὑπολήψεως, ὁ ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἐπαίνος καὶ ὁ ὑπὸ τῶν πονηρῶν ψόγος.

Ἐὰν ἐγινώσκωμεν, ὁ ἐπιθυμοῦμεν νὰ γινώσκωμεν, ὁ ἀνθρώπος δὲν ἤθελεν εἶσθαι πλέον ἄνθρωπος.

Μεγάλαι ἐργα περαιοῦνται οὐχὶ δι' ἰσχύος ἀλλὰ δι' ἐπιμονῆς.

Τὸ μείζον φέρει ἡ δυσκολία· τὸ ἐνδοξότερον εἶνε ἡ ὑπερηφάνησις αὐτῆς. Ὁ εἰδήμων πρῶτος ἀποκτᾷ δόξαν καὶ ὑπόκλητον ἐν λαίλαψι καὶ θεύλλαις.

Πνευματώδες κοράσιον, ἐρωτηθὲν, «τί ἐστὶ μὴδὲν», ἀπεκρίνατο· «κλείου τοὺς ὀφθαλμούς σου, καὶ θέλεις τὸ μάθει».

Γεροντοκοράσιον ἐστὶ κυρία τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς φθάσασα χωρὶς νὰ ὑπαιδρευθῇ εὐήθην, πανοῦργον, χαρτοπαίκτην ἢ οἰνοπότην.

